

overhovedet meget let maatte komme i Nærheden af Dyrehaven, medens den Bane, hvorom der her er Tale, netop skulde være en Østerbrogane, baseret paa den selv samme Trafik som en allerede bestaaende Bane, her altsaa en direkte Konkurrencebane mellem de to selv samme Punkter, Hovedstaden og Klampenborg, som det sjællandske Selskab i Genhold til Loven af 1861 har faaet Tilfagn om udelukkende Afgang til. Jeg vilde anse det for at være i høi Grad stridende imod Loven af 1861, om man vilde give en Koncession som den, hvorom her har været Tale, og da jeg ikke nogeninde vil lade mig bevæge til at foretage Noget, jeg anser for ulovligt, bliver Følgen deraf, at jeg heller aldrig som Indenrigsminister vil give Koncession paa et Anlæg mellem København og Jagersborg Dyrehave til noget andet Selskab end det sjællandske, hvis dette vil føre en ny Linie derud. I saa Henseende vil det ærede Medlem altsaa ikke vinde Noget ved det Forslag, han har været med til at stille, og idet jeg tør antage, at Ministeriets nuværende Anskuelse, der er bleven gjort gjældende i en Række af Aar, ogsaa fremtidig vil blive gjort gjældende, vil det ærede Medlem, naar han da ikke selv bliver Indenrigsminister, vanskelig finde Nogen, der vil give Koncession paa et saadant Anlæg til nogen Anden end det sjællandske Selskab. — Jeg skal endnu gjøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem for København (Bille), som stillede os i Udfigt, at man kunde sælge hele den Del af Jagersborg Dyrehave, der vender ud imod Søen, og det ærede Medlem tilspøede, at man, selv om der var særlige Interesser, man krænkede derved, dog maatte se bort deraf. Jeg maa imidlertid gjøre gjældende, at det ikke paa nogen Maade er særlige Interesser, hvorom der her kan være Tale, men det forekommer mig tværtimod, at det er en almindelig og ret rimelig Interesse, at den kjøbenhavnske Befolkning, der ikke har Naad til at bevæge sig paa Klampenborg Badeanstalt eller til at opføre Pragtsæder ud imod Søen, men dog har Naad til at give deres Nagsort om Søndagen til at høre ud i Dyrehaven, ikke affhæves aldeles fra Søen (Møbsætning af Bille). So, denne Befolkning vil blive aldeles affaaen fra Søen (Bille: Ikke mere, end den er det nu!). Ja, jeg ved i alt Fald ikke andet, end at der nu fra Jagersborg Dyrehave er Port paa Port ud til den almindelige Stranddel (Udflydelse af Bille). I ethvert Tilfælde forekommer det mig, at man i høi Grad vilde forringe Dyrehavens Værd for den almindeligere Del af Befolkningen, naar man for at skaffe Statskassen nogle Hundrede Tusinde Rigsdaler vilde give Andre Leilighed til at opføre deres Byggsæder netop paa den Side af Dyrehaven, hvorfra der er den smukkeste Udfigt.

Høgsbro: I Møbsætning til det ærede

Medlem for Københavns 5te Valgfreds (Bille) maa jeg meget ønske, at de Anskuelser, som kun have fundet et Mindretal for sig i Udvalget, maatte finde et Flertal her i Salen, og for at bidrage Mit dertil, skal jeg søge at inddrage nogle af de Indvendinger, der ere fremkomne mod Mindretallet, men da ogsaa indstrænke mig dertil. Overfor det ærede Medlem for Maribo Amts 2deir Valgfreds (Frederiksen) er man som bekendt i Almindelighed meget uheldig stillet, thi han indrømmer som oftest Rigtigheden af de Anskuelser, man har, men stemmer alligevel imod dem. Han er overbevist om, at det er i høieste Grad uheldigt, at man forlanger Koncessionen for det sjællandske Selskab, men desuagtet stemmer han derfor, og dette vil han ikke alene gjøre denne Gang, men han gjorde det ogsaa den Gang, der var Tale om at forlænge Bevillingen med 15 Aar, og den Gang, der for et Aar siden gjaldt de 4 Aar, ligesom han jo idag vil stemme for at forny Tilfagnet om den sidstnævnte Forlængelse, fordi den nu engang efter hans Mening er indrømmet. Det ærede Medlem vilde endogfaa fremstille Sagen, som om der her ikke skulde være Tale om Andet end at forlægge Banens Udgangspunkt ved Københavnsiden fra Lygten til Frederiksberg. Hvis der kunde være Tale om noget Saadant, saa er det i ethvert Tilfælde Noget, man ikke har forudsat, dengang Loven af 1873 blev given. Dengang var der Lyngen, som tænkte paa, at der skulde anlægges en Station ved Lygten, men man gif bestandig ud fra, at der kun var Tale om een af de tre Stationer enten ved Ny Holte, Lyngby eller Øjntofte, og man anførte som udtrykkelig Grund for at give den Begunstigelse, som man indrømmede det sjællandske Selskab, at naar Banen udgif fra en af de tre nævnte Stationer, og da navnlig fra Lyngby eller Øjntofte, som man antog vare de eneste, der vilde blive Spørgsmaal om, saa vilde Banen komme til at gaa gjennem nogle af Statens Skove og saaledes være af stor Betydning for disses Forbindelse med Hovedstaden ligesom ogsaa for i det Hele at bringe disse smukke Egne nærmere til Hovedstaden. Det var dengang Grundene, hvorfor man gav Begunstigelsen; men alle disse Hensyn falde jo aldeles bort, saasnart man lægger Banen over Frederiksberg og Ballerup, omtrent langs med den almindelige Landevei, til Frederiksfund. Derved kommer jo nemlig Banen udenfor de Egne, man oprindeligt havde tænkt sig, men dermed maa da ogsaa den hele Stilling til Spørgsmaalet om Begunstigelsen være forandret. Man kan altsaa ikke sige, at her kun er Tale om at forlægge Stationen fra Lygten til Frederiksberg. Det her er Tale om, er at forlægge Jernbanen til en helt anden Egn end den, der var tænkt paa, da man gav Loven af 1873. Her er Tale om en Jernbane, som vel nok vil vedblive at have sin store Betydning for Frederiksfund og Omegn, men ikke vil have den Betydning for Sø-